

QUAN PLATÓ
VA PERDRE EL NORD

XIV Premi literari Vila d'Almenar de contes curts 2022

El pensament humà és efímer, volàtil, sibil·lí, i pot passar de la glòria a les clavegueres en una maniobra amb prou feina perceptible. Llavors, quan l'anomalia esdevé quotidianitat, el món atura la seva rotació.

Quan aquell objecte esfèric es va precipitar en una fondalada de la Serra de Boumort, al Pallars Jussà, la comunitat científica va fer festa grossa; no podia ser d'altra manera, atès que es tractava de l'esdeveniment més important que havia transcorregut mai a les nostres contrades.

Per consens, més tàcit que explícit, tots els mitjans van acabar posant-se d'acord en una cosa: l'esdeveniment seria anomenat "El Descens". Aviat els fets van transcendir l'àmbit local i, en un món globalitzat, van ser *trending topic* en un batre d'ulls, i #eldescens va esdevenir el *hashtag* del dia.

“Objecte desconegut davalla als peus del Barranquet Negre, a la cota 1.300 de la Serra de Boumort, al Pallars Jussà. Els astrònoms no es posen d'acord quant a la seva procedència, tot i que la teoria més versemblant és que vingui del Núvol d'Oort. Nombroses mostres han estat preses per a ser analitzades, però les seves propietats físiques i químiques són una incògnita. La zona romandrà acordonada i vigilada per diverses unitats de l'Exèrcit de Terra. Avui, a les 20:00 hores, el Molt Honorable President de la Generalitat farà una compareixença davant els mitjans per compartir les darreres dades”.

No li agradava gens que ho fes, però aquell matí no em vaig poder estar de llegir la premsa online per damunt les espatlles del meu pare, que estava deglutint cada mot amb desfici.

—Cinta, t'has pres les medicines?

—Que sí...

—Les dues? De veritat?

—Que sí, collons. I també m’he cordat la jaqueta, m’he lligat els cordons, m’he canviat el Tampax, m’he rentat les dents... —li vaig respondre amb la meva habitual desídia, infusionada amb ganes imperatives d’escolar-me per l’aigüera i desaparèixer. La marca de la casa, vaja.

—Vinga, vinga, no comencis... Ens veiem per la tarda. Que tinguis un bon dia, princesa.

Ansietat i depressió. Això era, ni més ni menys, el que el psiquiatra m’havia diagnosticat feia mes i mig, i el que ell estava intentant pair com qui engoleix fang.

M’havia costat mesos ser capaç de verbalitzar el que sentia en els pitjors moments, però al final havia trobat la metàfora perfecta. Era un puto tsunami de tristor.

Quan aquest arribava, la vida era una costa amunt inassolible que jo no podia ascendir. Tampoc volia. A fi de deslliurar-me’n per sempre més, la mort era una temptació massa seductora, i em taral·lejava cançons meloses que solament jo podia sentir. Quan el tsunami se m’enduia, traçava mil plans diferents per a morir sense patir o, almenys, per a no patir en excés: dessagnar-me, adormir-me flipant amb una sobredosi qualsevol... La electrocució no era factible a la meua llar. En Benjamin Franklin havia fet una bona feina però, per als suïcides en potència, la presa de terra era un invent dubtós.

Aquell dia, a classe de tutoria, no es va parlar d’altra cosa que del Descens. Tanmateix, a mi allò m’anava dues talles grans i em sobraven tots els mots de la conversa a vint-i-tres bandes.

“Els científics del CSIC han conclòs que la composició de l’objecte no es correspon amb la de cap element conegut. En sabem que és porós i del tot irrompible, incombustible i inalterable, així com extremadament resistent a l’abració. Al seu exterior no s’hi ha trobat restes de matèria orgànica, i s’ha de suposar, a priori, que no suposa cap perill per a la vida humana, animal ni vegetal. La principal hipòtesi, és que tingui un origen extraterrestre; quasi amb total seguretat, de fora del nostre Sistema Solar.”

Els primers dies després del Descens, tot va romandre normal, anodí, tediós. Alguns dies, la sobredosi de notícies se'm feia realment farragosa.

Científics de diversos països van acudir a la Serra de Boumort per intentar esbrinar quelcom més. La NASA va muntar un camp base en dos dies i va aconseguir aplegar-hi els millors experts en astronomia, astrobiologia, astrofísica, química, física, geofísica i biologia.

Com allò semblava una gàbia de grills, van decidir posar al capdavant de les investigacions un tal Christopher John Westmore, Doctor en Ciències i Tecnologies Astrofísiques per la Rochester University of Technology dels Estats Units. A imaginació no el guanyava ningú. Així, amb tota la creativitat del món, gràcies a ell l'esfera va ser raspada, sacsejada, mullada, eixugada, sotmesa a altes temperatures, congelada amb hidrogen líquid, barrinada i sotmesa a rajos X. Li van fer, en fi, totes les marraneries imaginables. Àdhuc alguna més. Tanmateix, no se'n va extreure cap conclusió. Cap ni una.

Potser perquè l'hivern s'estava dilatant, potser perquè l'absència de novetats era descoratjadora, al cap de mes i mig tot va anar tornant a la normalitat. Hi havia, de nou, profusió de notícies: el president de Rússia se'n tornava a anar de l'olla, a sud Amèrica hi tornava a haver esclavissades, els violadors reincidien, els polítics també. Era refrescant, perquè el Descens ja era redundant i em mancava l'aire.

Els interrogants finals de les preguntes sense resposta van anar minvant fins esdevenir minsos primer, minúsculs després, subatòmics al final. Cap pregunta sense resposta es perllonga eternament.

El cap de setmana va arribar rar, amb els meus amics amb poques ganes de quedar i el meu pare fos amb el sofà, amb menú de pizza a domicili i telenotícies avorrits.

Aquell dissabte, en sortir al carrer, el silenci va ser la primera cosa que vaig advertir. Silenci, silenci quasi absolut, extemporani i fora de lloc, que em grinyolava. A l'instant vaig notar que les rialles dels transeünts s'estaven apagant subtilment. Circulaven menys vehicles, els nadons no ploraven. Els crits eren xiuxiuejos; les corredisses amb presses, peus arrossegats per la vorera indiferent. Tot tenia l'aparença d'haver-se llevat emboirat, però amb un tipus diferent de boira. No era el vel espès i humit que solia engolir les terres

del pla de Lleida; tampoc era l'smog de Londres. Aquesta era molt més escabrosa, tèrbola, lleugera al mateix temps; tant, que quasi passava desapercibuda.

—Avui no tinc ganes de fer-vos classe —ens va deixar anar el dilluns la Raquel, la professora de Filosofia—. Podeu fer deures o mirar el mòbil, el que vulgueu, però no feu soroll, vull descansar.

—Podem dormir damunt les taules? —va preguntar algú des de la darrera fila.

—Sí, sí, és clar —va respondre ella sense aixecar els ulls de la taula i deixant-me del tot atònita.

—Però, Raquel, i la Selec? Anem una mica endarrerits... Encara no hem acabat Plató... —vaig saltar jo, esfereïda, amb un to de veu descol·locat que a ningú va semblar sobtar, i a ella encara menys.

Ningú em va mirar. Ningú em va respondre.

No ho podia entendre, però aquella inapetència estranya s'estava estenent per arreu. L'alegria s'havia esvaït; la ira, també. Mentrestant, solament els ocells semblaven conservar les ganes de volar.

Els YouTubers van disminuir la freqüència de les seves publicacions, com també ho van fer els Tiktokers i els Instagrammers. Els parcs, poc a poc, es van començar a buidar de nens, els pubs van deixar d'omplir-se, les xarxes socials en massa van emmudir.

—Pare, vinga, lleva't, que has d'anar a la feina...

—No em ve de gust, filla... Deixa'm quedar a casa, va, si us plau... Els diré que estic malalt...

—Però no ho estàs...

—Però ells no ho saben...

Va haver-hi una segona temptativa, i una tercera, però a la quarta vaig desistir.

Quelcom estava passant, i se m'escapava. No tenia respostes, però sí una fotuda certesa que em burxava per dintre com un càncer dels darrers dies, com una deflagració que la porta de fusta no atura.

Decidida a esbrinar de què anava tot allò, vaig obrir el meu portàtil. Després d'hora i mitja, vaig aconseguir trobar una pàgina que explicava, fil per randa i al dia, totes les novetats sobre el Descens.

“Tot i que no ha estat possible verificar-ho, sembla ser que les espores van sortir a través dels milions de porus a la superfície de l'objecte i es van estendre, en un primer moment, per Lleida, Girona i Ossa. A dia d'avui, les espores ja han irromput en tots els racons del planeta, havent estat els darrers Nova Zelanda i les illes Cook”. SolNews

SolNews? Què dimonis era SolNews? En qualsevol cas, era imperiosament urgent que em posés en contacte amb la persona que havia redactat la notícia, i a qui tampoc semblava afectar-li tot allò. Intentant sonar assenyada, vaig enviar-li un missatge que, sorprenentment, no va trigar en ser respost.

“Estimada Cinta. Lamento comunicar-te que això s'acaba. La raça humana està destinada a desaparèixer degut a l'apatia extrema crònica que s'ha apoderat d'ella; alguns moriran de fam, uns altres de set, alguns per accidents de diversa índole en realitzar tasques banals com ara conduir. Suposo que tots acabarem caient. Acomiada't dels teus i aprofita el poc temps que et queda. Sento no poder-te donar millors notícies. Biel.”

No. De cap de les maneres. Això no podia acabar així. Jo no. Em vaig afanyar a respondre'l.

“Biel, si us plau, necessito més detalls. Què són, aquestes espores? Quin efecte provoquen? Perquè no m'afecten?”

“Serotonina, estimada Cinta, hormona de la felicitat. Les espores han volatilitzat la serotonina dels nostres cervells i, sense ella, arriba l'abúlia i ens quedem letàrgics, s'esvaneixen el desig sexual i la nostra voluntat, tot ens és indiferent... viure... morir... Les espores estan actuant com una anti-serotonina, i per això ningú té ganes de menjar, ni de moure's, ni de parlar, i s'han abandonat a la seva pròpia sort fins que

els arribi la mort. Per sort, a ningú l'amoïnara massa, tot això, ben bé al contrari. A ningú li importarà morir, i ningú plorarà pels morts. Ningú pot evitar-ho. És la fi.”

Vaig haver de llegir el seu missatge tres cops fins poder copsar la transcendència dels seus mots. Vaig baixar a la cuina, em vaig preparar un batut de cacau tremolós, vaig engolir les pastilles per inèrcia.

Serotonina, 100 grams en comprimits recoberts amb pel·lícula EFG. Posologia: una pel matí, una al migdia, una per la nit, després de les menjades.

El meu cervell, pertorbat, rovellat, esgarriat, m'estava salvant la vida i llavors ho vaig veure clar. Si volíem la supervivència de la vida a la terra, el club dels guillats hauria de reunir tots els seus membres. Perquè n'hi havia molts, massa, i amb un arsenal de píndoles que hauríem de salvaguardar com les reserves d'or del Banc d'Espanya. Vaig riure d'aquella paradoxa tan cabrona i descomunal; també vaig riure de mi mateixa, d'aquella malaltia mental que s'havia transmutat, gràcies a una esfera caiguda, en un miracle. Alguns cops, fotre'm de tot era la única sortida per a no deixar-me engolir pel buit.

El futur prometia. Collons, i tant que prometia!